

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonaë, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 50. Multi sunt vocati, pauci electi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

S. L.

Multi sunt vocati, pauci electi.

Nullus acrior stimulus pravis moribus corrigendis, vitæque nostræ ad normam Euangelii instituendæ quam illa horribilis, & tremenda sententia, *Multi sunt vocati, pauci verò electi* (Matth. 20: 16.) si tamen ejus sensum intimè penetremus. Nemo enim scit, an illâ vocatione sit vocatus, quâ secundum propositum illi vocati sunt de quibus scriptum est, *Quos vocavit illos & justificavit: quos autem justificavit illos & glorificavit* (Rom. 8: 30.) Nemo scit, utrum amore, an odio dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta (Eccel. 9: 1.) Nemo scit, an ita vocatus fuerit, ut in vocatione sua usque ad finem perseveret. Ad quod profundum secretum cum pervenisset Apostolus, quasi quodam ipsius altitudinis horrore percussus exclamavit, *O altitudo divinarum sapientiæ, & scientiæ Dei: quàm incomprehensibilia sunt judicia ejus & investigabiles viæ ejus* (Rom. 11: 33.) In tanto igitur salutis discrimine, in tanta perseverantiæ incertitudine, continuo horrore concuti debet omnis Christianus, satagens cum timore & tremore certam facere vocationem suam, ut in fide vivens, quæ per dilectionem operatur, bonis operibus ostendat se ad illorum exiguum, & beatissimum numerum pertinere, quos misericorditer elegit Deus ante mundi constitutionem. Exiguum verò esse numerum electorum, & multò minorem quàm sit numerus reproborum, etiam si de solis orthodoxæ fidei cultoribus, exclusis parvulis, qui ante usum rationis obeunt, sermo sit; infallibili scripturarum testimonio multisque indicis, & rationibus, atque ipsâ experientiâ evincitur. Nam idè discipulos suos admonuit Christus multi laboris esse, & extremæ difficultatis viam salutis ingredi, ad quam non nisi per angustam portam patet accessus. *Intrate, inquit, per angustam portam: quia lata porta, & spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem, & multi sunt, qui intrant per eam. Tum quasi admirans subdit: Quàm angusta porta, & arcta via est, quæ ducet ad vitam: & pauci sunt, qui inveniunt eam!* (Matth. 7: 13.) Interrogatus etiam apud Lucam, *si pauci sunt, qui salvantur:* respondit: *Contendite intrare per angustam portam, quia multi, dico vobis, querent intrare, & non poterunt* (Luc. 13: 23.) Rex David cum quæssisset à Domino,

Quis habitabit in tabernaculo tuo? (Psalm. 14.) Spiritu sancto responsum suggerente ait, *Qui ingreditur sine macula, & operatur justitiam:* Item in alio Psalmo, *Quis ascendet in montem Domini? Innocens manibus, & mundo corde.* (Psalm. 23.) *Quis autem potest dicere, mundum est cor meum, purus sum à peccato?* (Prov. 20: 9.) Aut quis audebit asseverare se innocentem esse, & omni maculâ carere? Dicit Christus, *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus.* (Matth. 10: 38.) At Christi crucem quàm pauci amplectuntur? Audiamus Apostolum, *Omnes querunt quæ sua sunt, non quæ JESU CHRISTI* (Philip. 2: 21.) Qui autem Christum non querunt, reprobi sunt. Rursùm ait Redemptor noster: *Amen dico vobis, nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum cælorum* (Matth. 18: 3.) Hoc verò si expenderit humana superbia, invenit absque dubio paucissimos esse, qui per humilitatem & simplicitatem in naturam puerorum reverti studeant. Testatur Apostolus, eos, qui secundum propositum vocati sunt Sancti, prædestinatos à Deo fuisse, ut conformes fierent imagini Filii sui (Rom. 8: 29.) At quis est qui possit gloriari, vitam suam vitæ Christi conformem esse? Quis est qui cum ipso patietur, ut simul possit glorificari? Omnibus dictum est, *si vis ad vitam ingredi, serva mandata* (Matth. 19: 17.) *Omnes autem declinaverunt, simul inutiles facti sunt, non est qui faciat bonum, non est usque ad unum* (Psalm. 13: 3.) Regnum cælorum vim pati, & violentos illud rapere cælorum rex testatus est (Matth. 11: 12.) violentum verò cum sit contra naturam, in paucis contingit, unde fit, ut pauci omnino sint, qui vim sibi inferre velint, & illud regnum futurum à sensibus abstractum, & solo fidei lumine obscure cognitum bono sensibili, & præsentî præferre. Quod si stellæ non sunt mundæ in conspectu Dei, quales erunt homines terræ affixi, & in densa seculi nocte viventes? Si omnes justitiæ nostræ sordidissimæ sunt, ut ait Propheta, quales erunt injustitiæ, & iniquitates? (Isai. 64: 6.) *Si justus vix salvabitur, impius & peccator ubi parvum?* (1 Petr. 4: 18.) In arca Noë pauci id est octo animæ salvæ factæ sunt, reliqua omnium hominum innumerabilis multitudo aquis diluvii interiit. Ex incendio infamium civitatem Loth solus cum uxore & duabus puellis evasit, cæteri omnes ulticibus flammis consumpti sunt. Ex sexcentis ferè millibus Judæorum, qui egressi sunt de Aegypto, duo soli, Caleb & Josue in terram promissionis introie-

trouerunt. Hæc autem in figura contingebant illis, ad ostendendum quàm sit exiguus numerus electorum comparatione reprobatorum. Confirmari idem potest ex paucitate eorum, qui ex hac vita verè contriti decedunt: quamvis enim multi videantur hominibus bene mori; dolor tamen de peccatis ex metu mortis procedens ad veram poenitentiam difficillimè peringit. Nam quomodo poterit bonam vitam inchoare peccator, cum ad ejus finem pervenit? Quomodo poterit super omnia mala detestari peccata, suasque delicias abominari, quas totius vitæ decursu inensissimè adamavit? Quomodo ex animo poenitentiam amplecti, à qua semper abhorruit? Quomodo statuet efficaci decreto ea deserere, si vita supersit, quibus inveterato usu assuevit? Quomodo intellectus inter morbi, & mortis angores res supernaturales à sensibus remotas meditabitur, de quibus integris viribus aut numquam, aut non nisi obiter cogitavit? Quomodo vincet contrariis actibus antea vitæ consuetudinem in tantis aegritudinibus, temporis, & tentationum angustiis? Experièntiã didicimus, vix aliquem reperiri, qui cessante periculo in proposito permanerit. Redcunt omnes ad assuetã, & eorum, quæ metu mortis vel amicorum exhortationibus, aut humanã prudentiã agere decreverunt, statim obliviscuntur: cum præsertim ne no ferè sit, qui etiam in extremis constitutus spem vitæ omnino abiciat, quã fraude multos decipit, & perdit demon. Accedunt languor animæ exire de corpore trepidantis, & omnium facultatum deperditæ vi-

res, quæ vix hominem sui compotem esse sinunt, adeo ut adstantium verba actus virtutum suggerentium aut nullo modo audiat, aut sonum dumtaxat vocis sine sensu percipiat. Bene quidem de illorum salute sperare licet, qui sub exitu vitæ signa dederunt poenitentia; sed in his nulla securitas est, cujus rei luculentum exemplum Rex Antiochus præbuit. (2 Mach. 9.) Cum enim ad extrema devenisset, sub potenti manu Dei humiliavit se orans, & promittens illata Judæis damna resarcire, templum exornare, spondens insuper se de suis redditibus pertinentes ad sacrificia sumptus præstiturum, & abnegato ethnicismo se Judæum futurum, omnemque terram perambulaturum, & prædicaturum Dei potestatem. Quis poterat à peccatore plura, & certiora poenitentia; signa exigere? Et hic tamen veniam non meruit, sicut dicit Scriptura, *Orabat scelestus Deum, à quo non esset misericordiam consecutus*, quia nimirum ejus poenitentia ex metu mortis procedens sincera non fuit. Quis hæc considerans non contremiscit? Quis inter tot difficultates, & discrimina certam sibi salutem audebit polliceri? Quis non trepidabit neficiens an amore, vel odio dignus sit? Quia igitur pauci sunt electi, & fortassis multo pauciores quàm putamus, à multitudine recedendum est, & cum paucis sanctis, electis, & innocentibus vivendum, ut quisque possit vitã peractã, testimonium sibi perhibente conscientia, iusto iudici Deo dicere: redde mihi mercedem, quam promissisti quia feci quod iussisti.

Index Partis Primæ de vita Christiana, ejusque fine, & officiis.

- §. 1. **D**E tribus generibus Christianorum. Pag. 47
 §. 2. Tertium genus Christianorum describitur. ib.
 §. 3. Peccatum originale causam esse omnium malorum. 48
 §. 4. Occasio, & scopus hujus Libelli. 49
 §. 5. Cur vitæ Christianæ documenta multi discunt, pauci exequuntur. ibid.
 §. 6. Regulas Evangelicæ perfectionis non solis Religiosis sed omnibus Christianis traditas esse. 50
 §. 7. Hujus Libelli utilitas, & exhortatio ad perfectionem. ibid.
 §. 8. Quam necessaria sit Christiano ultimi finis consideratio. 51
 §. 9. Cum omnes velint esse beati, cur non omnes beati sint. ibid.
 §. 10. Omnia ad Deum referenda esse purã intentione. 52
 §. 11. Unde proveniat, quod plerique à fine aberrant. ib.
 §. 12. Decipimur specie recti. 53
 §. 13. Humana vitæ cursum, & perversitas. ibid.

- §. 14. Via recta ad finem est, ut quisque suam seruet crucem. 54
 §. 15. Conditiones ultimi finis, & cur ab illo plerique aberrant. ibid.
 §. 16. Alia assignatur causa, ob quam multi ultimum finem non assequuntur. 55
 §. 17. Filiis Dei sumus, & ejus spiritu vivendum nobis est. 56
 §. 18. Iustus ex fide vivit. ibid.
 §. 19. Fundamentum vitæ Christianæ abnegatio sui, renemque omnium abdicatio. 57
 §. 20. Insania hominum qui sponte damnari volunt. ibid.
 §. 21. Character veri Christiani. 58
 §. 22. Quomodo debeat Christianus opera sua perficere. 59
 §. 23. Debent bona opera propria vocationi convenire. ibid.
 §. 24. Quomodo Christianis vivendum sit. ibid.
 §. 25. Opera